

Det var gott om folk på plats när Galleri Backlunds vårsalong öppnade. GP:s kritiker Sara Arvidsson fastnar bland annat för Tekla Bergman Fröbergs målning "Sjuka sjuksköterskor", i mitten ovan.

Bilder: Meli Petersson Ellafi

Här är höjdpunkterna på sista vårsalongen

Galleri Backlunds sista vårsalong har öppnat. Sara Arvidsson ser sjuka sjuksköterskor och Ernst Billgren-fans.

Jag har ett slags hatkärleksförhållande till konstsalonger – å ena sidan uppskattar jag den antielitistiska idén att alla är välkomna, å andra sidan blir det sällan så spännande i verkligheten. För det mesta är salongerna fyllda med arbeten som imiterar erkända verk.

När jag besöker göteborgarnas egen vårsalong på Galleri Backlund, tror jag mig veta vad som väntar: ett myller av verk i olika tekniker, utan någon direkt koppling till varandra. Ida Gudmundsson initierade denna salong för ett par år sedan och trots att den har blivit så populär – till årets upplaga mottog juryn, som utöver Gudmundsson består av Carl

Bjerkås och Britta Noresten, 500 ansökningar – blev arbetet tungt.

Därför väljer man nu att lägga ned salongen. Årets upplaga innehåller konst av 67 personer och som sig bör visas hobbykonstnärer bredvid etablerade utövare. Jag ser flera Ernst Billgren-fans och deras fabeldjur är av varierande kvalitet. Ibland saknas de tekniska färdigheterna och bilderna ser halvfärdiga ut.

Jag har valt ut ett tiotal konstnärer som förtjänar att uppmärksammas lite extra.

Tekla Bergman Fröberg

Fröbergs målningar är en frisk fläkt. Verken för tankarna till Helene

Billgrens flickstudier men har en unik nerv. Jag fäster mig vid bilden "Sjuka sjuksköterskor". Kvinnor med grå ansikten och transparenta kroppar står uppradade som om de ska fotograferas. Deras mössor, med röda kors, lyser. Är de redan döda eller bara utbrända? Det skissartade måleriet kan må hända upplevas som slarvigt men det är raffinerat.

Sian Hedberg

"Submerge" är en installation som består av plexiglasskivor. Skivorna är fornskurna och föreställer späda människokroppar. De är nästan identiska, endast storleken varierar. Ansiktena är bortsuddade, liksom

Anja Fredell, "Tell me".

Dan Isaac Wallin fångar havet i ett par stora fotografier.

könen. Hedberg ställde ut på Galleri 54 i fjol och utställningen handlade då om en självupplevd depression.

Anja Fredell

Det textila verket "Tell Me" är en blickpunkt. I denna fulsnygga matta, som har hängts på en vägg, vecklar ett brokigt landskap ut sig. I dess nav syns en rosa oval som de övriga mönsterelementen cirkulerar runt. Mattan får mig att tänka på abstrakt måleri och tantiga interiörer. "More is more" är en passande beskrivning.

Dan Isaac Wallin

I ett par stora fotografier, vilka på-

minner om Rothkos måleri, har Wallin fångat havet. Man får nästan intrycket att det är sammetstyg och inte landskap man ser. Den drömska karaktären i dessa verk har uppnåtts genom att Wallin har förstorat upp polaroidbilder, vilka till en början är småskaliga.

Lars Magnusson

I sina kolteckningar lyckas Magnusson utvinna en olycksbådande stämning. En kvinna håller ett barn mot en fond av vita träd i "Vem försvinner först" och i "Tar dig med" står en grupp barn och mäter varandra med blicken. Magnusson är en favorit i sammanhanget.

Sian Hedberg, "Submerge".

Skulpturen "Tools of Uprising #1" av Kaisa Luukkonen.

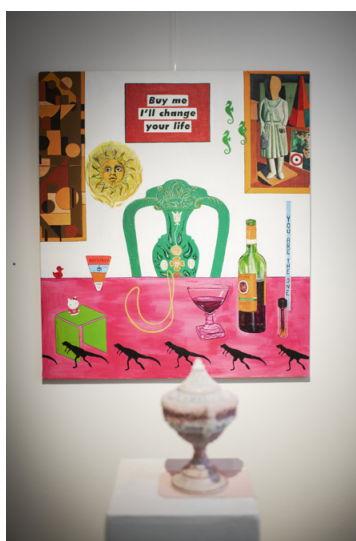
Lovisa Sköld, "Amiralitetsgatan".

Ezequiel Pinto-Guillaume, "Symbios".

Lars Magnusson, "Vem försvinner först" och "Tar dig med".

Monika Wennergren, "Stilleben med Jenny Holzer nr 2".

Åsa Antalfy Eriksson, "Nattdjur".

Åsa Antalfy Eriksson

Denna salong innehåller många verk med djurmotiv, ofta med magiska undertoner. Erikssons olja "Nattdjur" står ut i sammanhanget, kanske för att den är omsorgsfullt målad. En pojke har hoppat upp på en hjortrygg. Det är natt. Kanske har Eriksson sett scenen i en dröm, kanske har den fotografisk förlaga?

Kaisa Luukkonen

Skulpturen "Tools of Uprising #1" är gjord av glassplitter från sönderlagna busskurer. Det finns något både skört och motsägelsefullt över detta objekt som har fått formen av en hammare. Tankarna går till

den mexikanska konstnären Teresa Margolles, även om den senares verk är mer våldsamma.

Monika Wennergren

I den färgstarka akrylen "Stilleben med Jenny Holzer nr 2" avbildas ett bord med olika attiraljer på. I bakgrunden syns en ironisk texttavla, av den typ som den amerikanska konstnären Holzer är känd för. Detta verk har därför en metaegenskap.

Lovisa Sköld

"Amiralitetsgatan" är en humoristisk fotorealismisk målning av en gubbe som står vid ett gathörn i Göteborg. Han har på sig en Marl-

borokeys, i handen har han en käpp. Stämningen är mättad. Sköld har funnit sitt motiv i det lokala stadslivet, och det gillar jag.

Ezequiel Pinto-Guillaume

I två serieartade tuschteckningar närmar sig Pinto-Guillaume det Kafkaartade. I "Symbios" ser vi endast bakhuvudet på en man, hans ögon fixeras vid en kackerlacka som klättrar på väggen. Man kan få intrycket att insekten formar en spricka, ett sår som man inte kan undvika att stirra på.

Sara Arvidsson

kultur@gp.se

Kulturdebatt: Isabella Löwengrip

Sluta göra er lustiga över Isabella Löwengrips undergång

Kommentar

Från Orfeus och Eurydike till Isabella Löwengrips blogg går en röd tråd. Den kända influencerns förfall inför öppen ridå är gripande en del av vår kultur. Det menar Björn Werner.

Isabella "Blondinbella" Löwengrips personliga och professionella kollaps är ett fascinerande mörkt drama. Jag är långt ifrån ensam om att tycka det. På kort tid har svenska folket med stort intresse kunnat se hennes liv rasa samman. Från första parkett får vi, tecknat med en allt mer tillkämpat glättig influencertone, följt hur hon under bara ett halvår tvingats avveckla eller sälja flera av sina företag. Sparka medarbetare efter medarbetare, medan botten närmar sig med obönhörlig hastighet.

Kultursverige gör sig förstås gärna lustig över undergången. Som Kristofer Ahlström i DN som skojar om hur hon trots förfallet framhärdar med att kalla sig entreprenör och sprida motivationstips omkring sig

”

I framgång är entreprenörens anda mestadels outhärdlig, men i motgång är det just den glimmande vilja till motstånd som utgör kärnan genom många av västvärldens viktigaste verk

– när budskapet snarare borde vara det motsatta.

Jag håller inte med. Tvärtom har jag, som alltid irriterat mig kraftfullt på Löwengrips nymoderata svenska, nu blivit en konvertit. I framgång är entreprenörens anda mestadels outhärdlig, men i motgång är det just den glimmande vilja till motstånd som utgör kärnan genom många av västvärldens viktigaste verk. Från Orfeus kamp för att föra Eurydike tillbaka från döden till Dylan Thomas "Vandra ej varsamt i den tysta natt" ekar samma sentiment. Individens kamp mot omöjliga odds. Det är heller inte förvånande att Löwengrip själv i sin blogg lite förvånande hyllat "K" av Katarina Frostenson – den bok som förra året om någon gestaltade den ensammes envise kamp.

Löwengrips bångstyriga vilja att mota bort mörkret med de små bitar av ljus som finns att tillgå i hennes liv blir direkt gripande när djupet av hennes personliga mörker under samma frågestund glimtade fram. Hennes depressiva tillstånd är så djupt, erkänner hon, att hon behövt genomgå elchocksbehandlingar.

Ser man henne som den fiktiva figur som den offentliga personen Isabella Löwengrip förstås också bör ses som är hennes liv snarare än dåliga motivationstips snarare ytterligare en gestaltning av en evig dramaturgisk båge. Utmaningen, kampen och, ibland, det lyckliga slutet. Med tanke på att hennes del av Löwengrip Beauty enligt Breakit värderas till ungefär 25 miljoner så lutar det i detta fall mot det.

Björn Werner

bjorn.werner@gp.se

GP:s kulturchef Björn Werner tycker att Blondinbellas personliga och professionella kollaps är ett fascinerande mörkt drama.

Arkivbild: Fredrik Sandberg